

STEFAAN COUWENBERG, PORTRETTIST

kroond, al vroeg zoo veel leerden en kenden dat bij gebrek aan karakter-vormenden strijd zij zichzelf nimmer ontdekten.

In 1918 vertrok hij naar Parijs en bleef daar met onderbrekingen (Holland, Baskië, Amerika) tot 1933, dus vijftien jaren. Dat is lang, maar geen menschenleeftijd. Ongetwijfeld onderging hij den invloed van het milieu, doch in beperkte mate, zeker niet zóó dat hij op alle tijdelijke stroomingen mee voer. Wanneer men het werk uit dien tijd doorloopt, valt eigenlijk het meest op, hoe het een eigen karakter en eigen getemperd-robuste kracht — ook in zijn teerheden — behield en vrij bleef van mode.

Hij noemt vele „sympathieën”, doch de eenige moderne die erbij zijn heeten Derain, vooral Derain, en Van Dongen: enkele portretten. Overigens voornamelijk oude Italianen, Bronzino om zijn discipline, Rafaël, later Tintoretto, onder den grooten indruk dien de Tintoretto-tentoonstelling eenige jaren her op hem maakte. Diens invloed is inderdaad merkbaar geweest en heeft verruimend, verbreedend gewerkt, het meest op den toets.

Hij begon met teekenen, hij begon met *beschrijven*, eerst heel uitvoerig. Maar reeds het litho-portret van den man met bril: Timmerman (Kijk-duin, 1921) is niet weinig psychologisch en karakteriseert tenslotte sterk, langs de omwegen van het geduldige en langzame nagaan: het beloop der gezichtsplooiën en halspezen, den bouw van den voorzichtig afgetasten schedel; en niettegenstaande een kenelike onzekerheid ten opzichte van wat noodig is en wat niet (kin en bovenlip te globaal in verhouding tot andere gezichtsdeelen), ten opzichte van de verdeling van zijn aandacht. Hij teekent veel en lithografeert en maakt houtsneden. Pas na 1930 — en hij begon in 1918 — houdt hij zich vrijwel uitsluitend bij schilderen.

Het maken van houtsneden — als

Timmerman - Litho - 1921

